

Sygn. akt II AKa 73/18

Lublin, dnia 3 kwietnia 2018 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Leszek Pietraszko
Sędziowie:	SA Cezary Wójcik SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale prokurator Prokuratury Okręgowej w Siedlcach Bożeny Grochowskiej - Małek

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 r.

sprawy **R. P.** s. M. i E. z domu B., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 119 § 1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 79/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty za II instancję oraz 20 (dwadzieścia) złotych wydatków poniesionych w postępowaniu przed sądem II instancji;

UZASADNIENIE

R. P. oskarżony został o to, że:

II. w dniu 2 października 2016r. w miejscowości G., woj. (...), użył wobec obywatela Ukrainy I. P. groźby bezprawnej, tj. groźby pozbawienia życia z powodu jego przynależności rasowej w ten sposób, że kilkakrotnie usiłował uderzyć pokrzywdzonego w głowę trzymanym w ręku młotkiem do rozbijania szyb oraz publicznie z powodu przynależności narodowej znieważył obywateli Ukrainy I. P. i I. K. używając słów powszechnie uznanych za obelżywe

tj. o czyn z art. 119§1 kk w zb. z art. 257 kk w zw. z art. 11§2 kk

III. w dniu 2 października 2016r. w miejscowości G., woj. (...), uderzając trzymanym w ręku młotkiem do rozbijania szyb wybił tylną szybę w samochodzie m-ki M. (...) nr rej. (...) powodując straty w kwocie 300 dolarów na szkodę M. S.,

tj. o czyn z art. 288§1 kk

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017r. wydanym w sprawie II K 79/16 Sąd Okręgowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **R. P.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 2 października 2016r. w miejscowości G., woj. (...), usiłował zastosować przemoc wobec obywatela Ukrainy I. P. z powodu jego przynależności narodowej w ten sposób, że kilkakrotnie próbował uderzyć pokrzywdzonego w głowę trzymanym w ręku młotkiem do rozbijania szyb, co nie nastąpiło z powodu przytrzymania mu ręki przez I. K. a następnie uchylenia się od uderzeń przez pokrzywdzonego oraz publicznie z powodu przynależności narodowej znieważył obywateli Ukrainy I. P. i I. K. używając słów powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 119§1 kk w zb. z art. 257 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 119 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 288 § 1 kk, z tym, że przyjął, iż wartość szkody wynosiła 1146 zł i za to na podstawie art. 288 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn z pkt III aktu oskarżenia orzekł wobec oskarżonego **R. P.** obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty (...) (jeden tysiąc sto czterdzieści sześć złotych);

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **R. P.** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ;

V. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci młotka do rozbijania szyb oraz szczyorka koloru czarnego z napisem (...), szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 72 akt sprawy) pod poz. I i II jako przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa.

VI. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków związanych z jego udziałem w sprawie od oskarżonego R. P. kwotę 2970 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych), zwalniając oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty od wymierzonej kary.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego R. P., który na podstawie art. 425 § 1 i 2 oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. P. (co do całości rozstrzygnięcia) na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. poprzez:
- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, który wskazał, iż o tym, że pokrzywdzeni są obywatelami Ukrainy dowiedział się dopiero po zdarzeniu i nie ma nic przeciwko cudzoziemcom przebywającym w Polsce.
- nienależyte rozważenie i ocenienie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka I. P. poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka wskazują na to, iż oskarżony wykrzykiwał słowa uznane powszechnie za obelżywe pod adresem obywateli Ukrainy w sytuacji, gdy świadek nie był pewien treści wypowiedzianych przez oskarżonego słów bo dokładnie ich nie słuchał,

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne i nie znajdujące oparcia w materiale dowodowym sprawy, a ponadto niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony R. P. usiłował zastosować przemoc wobec obywatela Ukrainy I. P. z powodu jego przynależności narodowej, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 119 § 1 kk w zb. z art. 257 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - podczas gdy należyta ocena i rozważenie całokształtu zebranego materiału dowodowego prowadzą do wniosku, iż działanie oskarżonego nie było motywowane przynależnością narodową pokrzywdzonego,

3. naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 288 § 1 k.k. polegające na przyjęciu, iż czyn zarzucony oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia i przypisany mu w pkt III wyroku wypełnia dyspozycję występku z art. 288 § 1 k.k. - podczas gdy okoliczności faktyczne (zwłaszcza niska wartość szkody doznanej przez pokrzywdzonego) przemawiały za uznaniem czynu za stanowiący wypadek niniejszej wagi i przyjęciem kwalifikacji prawnej z art. 288 § 2 k.k.

4. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonych oskarżonemu za czyny przypisane mu w wyroku wyrażająca się orzeczeniem tych kar w rozmiarach nieadekwatnych do dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Podnosząc powyższe zarzuty i powołując się na treść art. 437 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., wniósł o :

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. P. poprzez zmianę kwalifikacji prawnej zarzuconego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia czynu i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i orzeczenie za ten czyn kary ograniczenia wolności, uznanie oskarżonego za winnego czynu z pkt III aktu oskarżenia przy przyjęciu, iż stanowił on wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 288 § 2 kk i orzeczenie za ten czyn obowiązku naprawienia szkody i kary ograniczenia wolności oraz orzeczenie kary łącznej ograniczenia wolności, ewentualnie

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu - poprzez obniżenie rozmiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych za każdy czynów przypisanych oskarżonemu do minimalnego ustawowego ich wymiaru oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje :

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego R. P. nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła podniesionych w środku odwoławczym uchybień w zakresie oceny dowodów oraz poczynionych przez Sąd Okręgowy w Siedlcach ustaleń faktycznych, które stały się podstawą wydania zaskarżonego wyroku.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w Siedlcach procedował w tej sprawie prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd I instancji poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających między innymi z art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej co do popełnienia przez oskarżonego R. P. przestępstw z art. 119§1 k.k. w zbiegu z art. 257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. czy też z art. 288§1 k.k. W związku powyższym, nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym. Zarzut obrazy tego przepisu mógłby bowiem zostać skutecznie podniesiony przez

skarżącego tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy w Siedlcach dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa w tej sprawie nie miała jednak miejsca, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorki apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Dla oceny, czy nie została naruszona omawiana reguła nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wskazane wyżej wątpliwości, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd ten przedstawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż skarżący w istocie zarzuca Sądowi I instancji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 7 k.p.k. a w szczególności oceny zeznań świadków I. P. i I. K. oraz wyjaśnień oskarżonego R. P.. W kontekście tego zarzutu stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Siedlcach omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgromadzone w sprawie wszelkie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw uznał za wiarygodne oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie jednego z tych przestępstw.

Sprawstwo R. P. wynika w głównej mierze z dowodów w postaci zeznań świadków I. P. i I. K., a także w części odnośnie czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia z wyjaśnień samego oskarżonego R. P., a ocena tych dowodów dokonana przez Sąd I instancji zyskała aprobatę sądu odwoławczego.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, iż Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego R. P. w kontekście chronologii ich składania i zmian w nich zachodzących. Słusznie zauważył, że w postępowaniu przygotowawczym R. P. będąc przesłuchanym w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że zniszczył młotkiem szybę w pojeździe, którym poruszali się pokrzywdzeni a także, iż nie pamięta by wyzywał obywateli Ukrainy. Sąd ten dokonał także analizy wyjaśnień oskarżonego R. P. składanych w postępowaniu sądowym, w których wyjaśnił on, że pokrzywdzeni są obywatelami Ukrainy dowiedział się dopiero po zatrzymaniu przez policję oraz, że nie przeszkadzają mu ludzie innych narodowości.. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni zaaprobował ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd I instancji i odmówienie wiary zarówno wyjaśnieniom składanym przez niego w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym za wyjątkiem przyznania przez oskarżonego faktu zniszczenia młotkiem szyby w pojeździe, którym podróżowali pokrzywdzeni.. W sprawie niniejszej bowiem są dowody im przeczące w postaci zeznań świadków I. P. i I. K.. Sąd Okręgowy w Siedlcach poddał analizie wyżej wymienione dowody konfrontując je właśnie z wyjaśnieniami oskarżonego R. P.. W szczególności w sposób dokładny a nawet drobiazgowy Sąd ten dokonał analizy treści zeznań świadków I. P. i I. K. – jednoznacznie stwierdził dlaczego daje im wiarę i stanowisko swe w sposób jasny i logiczny uzasadnił. W szczególności zwrócić należy uwagę, co zresztą czyni Sąd Okręgowy w Lublinie, na konsekwencję w zeznaniach tych świadków – I. P. i I. K. niezależnie od etapu postępowania w którym byli przesłuchiwanymi jednociele przedstawiali okoliczności zdarzenia oraz sposób zachowania oskarżonego R. P.. Opisowali początek zdarzenia w tym zachowanie oskarżonego R. P. a w szczególności słowa przez niego wypowiedziane a także dalszy przebieg zdarzenia aż do wybicia szyby młotkiem w samochodzie, którym podróżowali pokrzywdzeni.. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w sprawie niniejszej oparł się w znakomitej części właśnie na zeznaniach tychże świadków przeciwstawiając je wyjaśnieniom oskarżonego R. P.. Z ich zeznań jednoznacznie wynika, iż oskarżony R. P. rozpoczął całe zajście podchodząc do kierowcy pojazdu, który miał ukraińskie tablice rejestracyjne i w wulgarny sposób kazał mu odjechać mówiąc, że „Polska jest dla Polaków” Już to całkowicie przeczy wyjaśnieniom oskarżonego, iż nie wiedział, że pokrzywdzeni są narodowości ukraińskiej. Świadczy o tym dalsze postępowanie oskarżonego, który wybijając szybę w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni krzyczał „U. spierdalać„ Wynika to jednoznacznie z zeznań świadka I. P., którym to zeznaniem sąd I instancji dał wiarę. Z dowodów tych bezspornie wynika, iż oskarżony R. P. znieważył publicznie obywateli Ukrainy I. P. i I. K. z powodu ich przynależności narodowej – takie ustalenia poczynił Sąd Okręgowy w Siedlcach a Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości je podziela.

Za bezzasadny należy również uznać podniesiony przez obrońcę R. P. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego miał się dopuścić Sąd I instancji, poprzez – najogólniej rzecz ujmując – przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa z powodu przynależności narodowej pokrzywdzonych. Zarzut ten jest ściśle związany z omówionymi wyżej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiezionym środku odwoławczym, której Sąd Apelacyjny w Lublinie w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą dały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu.

Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu przez skarżącego odmiennej oceny dowodów nie świadczy o dokonaniu przez tenże sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny w Lublinie aprobuje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez R. P. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 119§1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu tym orzeczeniem.

Przypomnieć należy, że zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wnioski dotyczące realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę. Przyjmuje się, że "zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia" (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2006r., sygn. II KK 92/06, OSNwSK 2006)1/2576).

Nie ulega też wątpliwości, że treścią strony intelektualnej zamiaru sprawcy czynu z art. 119 § 1 k.k. jest świadomość, że podejmowane przez niego zachowania realizują znamiona strony przedmiotowej art. 119 § 1 k.k. Elementy przedmiotowe tego czynu muszą więc mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć stosować przemoc lub groźbę bezprawną wobec osoby bądź grupy osób lecz także jego postępowanie musi być spowodowane przynależnością narodową, rasową, etniczną, polityczną, wyznaniową tych osób lub też ich bezwyznaniowością – to jest bowiem powód jego działania..

W przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego R. P. jednoznacznie wskazywało, iż taki był właśnie powód jego działania – wynika to wprost z okoliczności przedmiotowych zdarzenia – zresztą sam oskarżony artykułował go werbalnie w jego trakcie. Sąd Okręgowy w Siedlcach w szczegółowym i kompletnym w tym przedmiocie uzasadnieniu (uzasadnienie k – 392-396) trafnie wskazał szereg okoliczności faktycznych towarzyszących działaniu oskarżonego, wskazujących bezsprzecznie na bezpośredni zamiar popełnienia przez niego tego przestępstwa, a sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji.

Nadto należy podnieść, iż nie ma racji skarżący że czyn przypisany oskarżonemu w pkt III wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 288§2 k.k.. Prawdłowo, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, że takich ustaleń nie poczynił Sąd I instancji, albowiem, przeciwko tym ustaleniom przemawiały zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu.

W tym miejscu należy wskazać autorowi apelacji, że w licznych orzeczeniach podkreśla się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz także odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., sygn. akt V KKN 6/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 sierpnia 1996 r., sygn. akt

II AKa 91/96). A zatem o tym, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi decyduje ostateczny bilans, wynikający z oceny wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, pozwalający ocenić, iż konkretny czyn cechuje się niewysoką społeczną szkodliwością.

Podobnie w doktrynie przyjmuje się, że wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości. To stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (por. Małgorzata Dąbrowska - Kardas, Piotr Kardas, Kodeks Karny z Komentarzem, Zakamycze, Kraków 1999 r. tom III s.116 - 118).

A zatem o wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 288§2 k.k., nie świadczy tylko wartość przedmiotu czynu co w swej apelacji wskazuje skarżący lecz trzeba mieć na uwadze szczegółową analizę wszystkich okoliczności towarzyszących zachowaniu się sprawcy. W tym, w realiach tejże sprawy, m.in. działanie oskarżonego w postaci usiłowania zastosowania przemocy wobec obywatela Ukrainy przez kilkakrotne próby uderzenia go młotkiem do rozbijania szyb w głowę oraz publiczne znieważenie pokrzywdzonych z powodu przynależności narodowej a także uprzednia karalność oskarżonego, odnośnie których to okoliczności świadczących o wysokiej społecznej szkodliwości przypisanego czynu obszernie wypowiadał się Sąd Okręgowy i które to ustalenia w całej rozciągłości Sąd Apelacyjny podzielił. A zatem o wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 288§2 k.k., nie świadczy tylko wartość przedmiotu czynu, trzeba mieć na uwadze szczegółową analizę wszystkich okoliczności towarzyszących zachowaniu się sprawcy.

Także niezasadny jest zarzut autora apelacji wskazujący na jakoby rażąco niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonych oskarżonemu w rozmiarach nieadekwatnych do dyrektyw sądowego wymiaru kary. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego w Siedlcach jest prawidłowe. Sąd pierwszej instancji szeroko uzasadnił wymierzone oskarżonemu kary w ich wymiarach jednostkowych oraz karę łączną.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254\73 – OSNPG 3-4\1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198\94 – OSN Prok. i Pr. 6\1995 poz.18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość. Z taką sytuacją w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, zarówno stopień winy R. P., jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynów – uzasadnienie sądu I instancji jest w tym przedmiocie wyczerpujące (k – 381v-382). Zważyć należy, iż sąd ten wziął pod uwagę nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego ale i okoliczności łagodzące takie, jak fakt przeproszenia pokrzywdzonych. W pisemnych motywach wyroku wskazano okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności oraz które miały wpływ na ich wymiar, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., oraz reguły wymiaru kary łącznej określone w art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. Zastosowanie przy łączeniu kar pozbawienia wolności zasady asperacji także nie budzi zastrzeżeń – Sąd Okręgowy w Siedlcach w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia w sposób obszerny wyjaśnił motyw tej decyzji. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena i analiza całości okoliczności mających wpływ na wymiar kary łącznej jak i kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego. Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi także orzeczenie o przepadku przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia a także orzeczenie dotyczące nałożenia na oskarżonego na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w związku z jego skazaniem za popełnienie czynu zakwalifikowanego z art. 288§1 k.k..

Wymierzone wobec oskarżonego kary nie rażą swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ani też nie są rażąco niewspółmiernie łagodne. Brak zatem podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Tak ukształtowana kara izolacyjna spełni swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania, jak również uświadamiając mu oraz osobom z jego otoczenia brak pobłażliwości ze strony Państwa dla przestępców popełniających tego rodzaju czyny, jakich dopuścił się oskarżony.

Orzeczona bezwzględna kara łączna pozbawienia wolności jest sankcją sprawiedliwą, uwzględniającą stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, pozwalającą na osiągnięcie wobec R. P. korzystnych efektów poprawczych, powinna przy tym spowodować, iż oskarżony zrozumie naganność swojego postępowania i dalej pokieruje swoim życiem w taki sposób, by ponownie nie naruszyć norm prawa karnego. Kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, w należyтым stopniu respektuje również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w tym ugruntowania przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

W świetle powyższego, nie podlegają uwzględnieniu wnioski autora apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu - poprzez obniżenie rozmiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych za każdy z czynów przypisanych oskarżonemu do minimalnego ustawowego ich wymiaru oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji

Nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W oparciu o treść art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz Skarbu Państwa od R. P. kwotę 180 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz 20 tytułem zwrotu wydatków tego postępowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sytuacja materialna i rodzinna oskarżonego w żadnym razie nie uzasadnia zwolnienia go od tego obowiązku.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.